

чинатъ. Колко било тежко на Мара и какъ тя плакала отъ гладъ и тжга!

Като поизгризала останалото месо по коститѣ, трѣбвало да опере. Госпожа Лисанка прѣди да отиде на почивка, любезно ѝ поржчала, като свърши прането, да свари кафе. Господинъ Лисанко и госпожа Лисанка си изпили кафето и тръгнали на ловъ, а Мара задължили съ още много работа.

Мара работила до късна нощъ. При туй тя трѣбвало да оправя всѣко нѣщо, което малкитѣ лисичета разбрѣквали. Тази работа била много тежка за нея, защото тя не била привикнала. Ржцѣтъ и краката ѝ изтрѣпнали и отъ умора ѝ се доспало. Но тя могла да си легне чакъ слѣдъ полунощъ, когато господаритѣ ѝ се завърнали отъ ловъ, натоварени съ зайци и разни птици. Тѣ я пратили да спи въ едно кюше на тавана. Макаръ че тамъ било кораво, Мара заспала дълбоко слѣдъ като се понаплакала.

Тѣй се изминували днитѣ. Понѣкога господаритѣ ѝ я побивали, защото не могла на врѣме да изкара работата си. Господинъ Лисанко, който отначало се отнасялъ доста добръ съ нея, единъ пжтъ дори я опъналъ за ушитѣ и я запрѣлъ, защото му счупила най-хубавата лула, когато я чистила.

Най-драго било на Мара, когато отивала съ дѣцата на разходка. Тя се радвала, че могла да излиза отъ низката кѣщица подъ земята и да ходи изъ гората. Тогава забравяла страданията си и ликувала наедно съ малкитѣ лисичета. Сега тя могла да тича и да скача. Отъ гладъ и бой тя измършавѣла и станала пѣргава. Но тя пакъ се чувствувала тѣй добръ, както и по-рано, когато била тлѣста и затуй се помирила съ печалната си сѣдба.

Тя се научила и да лови мишки. Понѣкога господинъ Лисанко донасялъ на малкитѣ живи мишки и ги учелъ, какъ да ги ловятъ. Той ги нареждалъ, пушалъ мишката да бѣга и ги каралъ да я хващатъ. Мара гледала внимателно и се научила сѣщо така да ги лови. Единъ пжтъ, когато бащата учелъ малкитѣ.